

Sygn. akt III CNP 3/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa D.S.
przeciwko R.S. i Skarbowi Państwa,
Prezesowi Sądu Okręgowego w K.
o zapłatę i ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt I ACa ../14,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w K. w sprawie o ochronę dóbr osobistych i zapłatę – w częściowym uwzględnieniu apelacji powódki – uchylił w części wyrok Sądu Okręgowego, Sądu Gospodarczego w K. z dnia 29 stycznia 2014 r. i oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 378 § 1, 386 § 2, 381, 382 i 385 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie orzekał, że niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. oznacza jego niezgodność z prawem podmiotowym, czyli z przepisem prawa materialnego, z którym koliduje zawarte w orzeczeniu rozstrzygnięcie co do istoty sprawy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CNP 19/15, nie publ. i z dnia 17 lutego 2016 r., III CNP 32/15, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2017 r., I CNP 7/17, nie publ.). Takim rozstrzygnięciem co do istoty sprawy jest także orzeczenie o oddaleniu apelacji, oznacza ono bowiem, że sąd drugiej instancji w zakresie objętym apelacją orzekł *in merito* identycznie jak sąd pierwszej instancji.

Niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia nie może zatem polegać na tym, że zostało ono wydane z naruszeniem przepisów prawa procesowego, mimo to bowiem może być ono prawidłowe i zgodne z prawem regulującym dany typ stosunku prawnego. W doktrynie trafnie podniesiono, że wydanie orzeczenia z naruszeniem prawa procesowego, powodującym nawet nieważność postępowania, nie oznacza *eo ipso*, że zaskarżony wyrok orzekający co do istoty sprawy jest niezgodny z prawem.

W tej sytuacji, skoro skarżąca nie wskazała przepisu prawa materialnego, z którym wskazane orzeczenie jest niezgodne, ograniczając się wyłącznie to przytoczenia przepisów prawa procesowego i zarzutów w tym zakresie, skarga – jako dotknięta brakiem konstrukcyjnym – podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.